

Ibrica Jusić – Porin za životno djelo 2019.

Branimir Pofuk

Ibrica Jusić rođen je u Dubrovnik 15. prosinca 1944. godine i nagrada Porin za životno okrunit će njegov dijamantni životni jubilej. Lijepe su to godine života, ali još impozantniji i impresivniji je broj godina njegovog umjetničkog rada i prisutnosti u glazbi i životu čitavih generacija njegove publike. Otkako je prije 55 godina prvi put sjeo i zapjevao uz gitaru na skalinama svog rodnog Dubrovnika, Ibrica Jusić s njih ne silazi. Od tog prvog grumenčića bačenog u more, njegov život i karijera su krugovi koji se šire i šire. Od jednog zaljubljenog para koji je prvi zastao i ostao očaran njegovim glasom, njegova je publika neprestano rasla. Bio je to početak osvajanja svijeta neprekidnom prisutnošću, neumornim usavršavanjem koje traje do danas i nadasve nepopustljivom vjernošću samom sebi.

Harmonika oca Arifa i glas majke Emine posijali su sjeme talenta koji je nezadrživo rastao i procvao divnim plodovima, nakalemjen na žilavo stablo nikad ugaslog mladenačkog bunta i prkosa, neizostavnog sastojka temperamenta i strasti rasnog šansonijera Ibrice Jusića, romantičnog zanesenjaka, vječnog lualice i podjednako dubrovačkog, zagrebačkog i pariškog boema. Njegove su pjesme bile i još su uvijek obavezna lektira sentimentalnog odgoja čitavih generacija. I ne samo sentimentalnog. Vječno je snažan i za svaki novi naraštaj aktualan brehtijanski krik "Ne dajte da vas zavedu" iz glasnica Ibrice Jusića koje ne pucaju, koje se i dandanas čeliče neprekidnim nastupima. Lakše bi i kraće bilo nabrojati gradove i gradiće Hrvatske i čitave nekadašnje Jugoslavije u kojima nije nastupio, ako takvih uopće ima, od onih u kojima ga publika i danas dočekuje sa zahvalnošću i oduševljenjem.

"Skaline od sudbine", "Nostromo", "Čovjek bez kafića", "Hazarder", "Ibrica Jusić + Pas Soba 501 Osoba Dvije", "La vie", "Hodaju ljudi", "Emina" sjajna su poglavlja bogate diskografije, ali i uzbudljivog i bogatog života. Tko ne pamti Golobovu i Gotovčevu "Mačku" tako divno posvojenu, osvojenu i posvjedočenu Ibričinim glasom? Jednako potresno svjedočanstvo, još jedna pjesma-krik je Cesarićev "Trubač sa Seine", jedan je od najljepših primjera Jusićevog skladateljskog talenta, jedan od naslova bez kojih bi hrvatska glazba i kultura bile nenadoknadivo siromašnije.

Luko Paljetak, Cesarić, Ujević, Antić i Šantić, Shakespeare, Brecht i Cohen, Drago Britvić, brat mu Đelo Jusić, Arsen i Matija Dedić, Đorđe Novković i Zdenko Runjić dio su veličanstvenog i plemenitog pobratimstva lica u svemiru povezanog zlatnim nitima Ibričinog talenta, nepopustljive strasti i upravo propovjedničkog zanosa. Njegov je opus živ organizam snažnog srca i krvotoka koji huči silnom voljom i ljubavlju, podjednako kroz njegov glas i gitaru, sastave sjajnih glazbenika s kojima redovito surađuje ili čitave simfonijske orkestre. Od dubrovačkih skalina do slavniha pozornica New Yorka, Pariza ili Sydneya i natrag, Ibrica Jusić i dalje grli čitav svijet svojim šansonama, sevdalinkama i popularnim pjesmama koje donosi publici i predaje budućnosti kao amanet neprolaznog sjaja i vrijednosti, za glazbeni, sentimentalni, građanski i ljudski odgoj novih naraštaja.